Percepția unei culori cuprinsă într-o singură privire

On Mai 17, 2022

Ceea ce vezi influențează opțiunile care îți sunt la dispoziție ca să recunoști transformarea neîntreruptă a obișnuitului în creație artistică.

Este o zi călduroasă de vară. Soarele luminează neîncetat totul în jur. Mă îndrept cu pași mărunți și siguri spre Palatul Culturii când, deodată, ochii mei rămân surprinși de culoarea bleumarin care marchează zona de parcare pentru persoanele cu handicap. Este o măiestrie să te știi artist, unul capabil să dezvolte strânse legături cu spațiul din jur, în contextul unei adaptări continue la noi realități de creație. Dar este o artă sublimă a privirii să sesizezi cu colțul ochiului, cu flexibilitatea subiectivismului, ceea ce nu se supune la prima vedere tendințelor în continuă schimbare ale designului.

Culoarea bleumarin a declanșat un moment unic de luciditate, de scânteieri în gândire. La aceasta se adaugă măiestria artistului care constă în a descifra însuși miezul lumii în licărul unei priviri care sesizează culoarea, o asortează cu nuanțele unei delicate sensibilități, dar nu așa cum este ea de fapt, nu ca rezultat al acțiunii luminii (de diferite lungimi de undă) asupra ochiului, ci ca referință la un model de formare al Sinelui care are de multe ori o puternică componentă spirituală.

Mă întreb: știe oare culoarea că o privesc în raport cu intensitatea luminii, nu doar ca pe o imagine care întrunește calitățile fotografiei de orientare? Bănuiește ea oare că o privesc nu doar ca pe un instrument puternic, capabil să convingă și să influențeze privirea privitorilor, ci ca un proces de constituire a Sinelui prin construcția de Sensuri? Are oare culoarea bleumarin un suflet, un suflet renăscut din furtuni, de dincolo de nori? Are ea o vedere, o claritate surprinsă de impresia corectă asupra unei perspective de înnobilare sufletească într-o lume iluzorie? Cât de mult rezonează ea cu percepția privitorului ei?

Leadership: Poți să îți extinzi limitele realității privindu-te în raport cu un mijloc de exprimare al valorii unei retrospective vizuale ce este direct proporțională cu imaginea sinelui?

Şi dacă culoarea infinitului, cauza dorinței de a mă întoarce la un anumit moment, este o putere care influențează direct sufletul, atunci ce simt cu adevărat când mă privesc în raport cu un mijloc de exprimare al valorii unei retrospective vizuale ce este direct proporțională cu imaginea sinelui? Toată lumea trece pe lângă ea, o calcă în picioare, alții o scăpă din vedere, neștiind să folosească acest indicator suprem al complexității desenului pentru a corecta anumite aspecte ale Sinelui și pentru a dezvolta calități necesare propriei dezvoltări.

În acest caz, valoarea unei retrospective vizuale este dată de acea stare unică, acea senzație inedită a momentului când simți că domini timpul, când simți că ești prins între dimensiuni și nu vrei să grăbești lucrurile. Iar eu exact asta simțeam, că pot stăpâni o eternitate într-un singur loc, fapt total contrar concepțiilor mele despre lume și viață, că pot să concentrez într-un singur punct imaginar, pe care l-am botezat "controller", toate reflecțiile, experiențele și gândurile mele.

Astfel, imaginea sinelui devine subiectul imaginii unei noi realități *: "Ceea ce văd la mine este ceea ce mă surprinde la prezența obișnuitului."* Prin ai mei ochi, atât de atenți la lucrurile banale, reușesc adesea să disting sau să asociez diferite variații ale culorilor, formelor, stilurilor, între realitate și ficțiune, între evanescent și etern, cu precădere în clipa când doresc cel mai puțin să surprind obișnuitul. Deja pot să mă gândesc la mine ca la un artist care, fiind în relații profunde cu materia, reușește să-și toarne imaginația veșnic

schimbătoare în matricea solidă a realului vizibil, nu a realului ascuns de ochii lumii. Mai mult ca oricând, culoarea bleumarin mi-a făcut azi peste tot cu ochiul.

Leadership: Poți să-ți dezvolți puterea de percepție asupra semnificației conceptului de "imagine fidelă unor părți ale realității", în substratul unei sensibilități și al unei viziuni care îți definește esențial unicitatea?

De fapt, marele avantaj al culorii bleumarin este că, integrând-o într-o imagine de decor, ea poate să ia multe nuanțe diferite, chiar dacă în timp se poate estompa, putând fi urmărită până în momentul declanșării unei meditații asupra raporturilor ce țin de aparență și esență, cu trecere metaforică între cele două teme: idealul de adevăr renascentist și idealul culturii de performanță.

Până la urmă, numai puterea de percepție a ochiului uman este cea care limitează gama de tonalități în spectrul culorilor inspirate din natură, atât de vii și expresive. Însă impactul pe care bleumarinul îl produce asupra mentalului devine un fel de "axis mundi", un centru al artei manieriste, un fel de oglindă în care artistul se vede pe sine însuși, un semn din lumea lui Morpheus, care indică faptul că ceva trebuie schimbat la realitate. Aici, fără îndoială, cuvintele marelui pictor Nicolae Grigorescu întăresc punctul meu de vedere:

"Ochii sunt ușor de făcut. Privirea-i mai greu. Orice lucru are o taină a lui mai expresivă, acolo-i taina vieții lui. De obicei o găsesc numai acei care o caută. Vai de cel care, privind un lucru frumos, deci viu, căci toate lucrurile frumoase sunt vii, privindu-l numai o dată și numai dintr-un punct de vedere, crede că l-a văzut destul ! Nimic nu este o repetiție, nicio floare, niciun lucru, nicio culoare. Nicio undă de lumină. De milioane de ani, de când trimite soarele raze pe pământul nostru, n-au venit doua la fel."

Așa este și cu a mea culoare, bleumarin. În acel moment nu mai era niciuna la fel. Pare just, N-am reușit s-o văd decât într-un pătrat fotogenic, deschis privirii care știe să caute neobișnuitul în banal, acolo unde lumea nu se înghesuie să observe reprezentările artistice ale frumosului. Spontan, revelator, cuprinzător, un ochi nou s-a deschis în lumea formelor de aici înainte, un ochi care simte că poate colora o lume cu acea culoare pe care sufletul o numește "Marea Lucrare" - ca și când ar cunoaște-o de mult și, recunoscând-o, o primește bucuros și se pune la unison cu ea.

Îmi construiesc leadershipul prin orice imagine care îmi trece prin fața ochilor. Ceea ce văd influențează opțiunile care îmi sunt puse la dispoziție ca să recunosc transformarea neîntreruptă a obișnuitului într-o creație artistică. Întru totul, leadershipul aparține planului Creației.

Percepția unei culori cuprinsă într-o singură privire poate să creioneze o imagine a tuturor lucrurilor din jur, dar din care artistul extrage pentru propria-i creație doar elementul căruia îi amplifica calitățile, nu și cel pe care îl distruge prin ascundere, prin uitare, prin rutină ori prin confruntarea cu restul lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/perceptia-unei-culori-cuprinsa-intr-o-singura-privire.html